

det vistnok er rigtigt, hvad han gjorde opmærksom paa, og hvad jeg selv ogsaa er blevet opmærksom paa, at i § 28 og vistnok ogsaa § 29 burde der ske en Forandring af Hensyn til den Forandring, som er foregaaet i § 12 om Udbetaling af Løn, om end der kan være noget mere Betænkelighed ved at udstrække det Privilegium, som er givet i §§ 28 og 29, over et halvt Aar, idet der jo er et andet Hensyn, man maa tage, nemlig Hensynet til Panthaveren. Man griber ind i Panthaverens Interesser ved at skabe et privilegeret Krav, der gaar ud over Underpantrettigheder i Løsøre. Alligevel har Ministeriet ment at kunne gøre det denne Gang, og jeg skal ogsaa tage under Overvejelse, om man ikke kan udstrække Privilegiet til et halvt Aar, idet naturligvis de samme Grunde taler derfor, men Modgrundene bliver saa paa den anden Side mere fremtrædende, naar det skal udstrækkes 4 Maanedere længere.

Det ærede 12te kongevalgte Medlem (Bojsen) forment, at man burde affatte § 1 paa en mere fyldestgørende Maade, faa en bedre Definition af, hvad Husbond er, og hvad Tyende er. Det har man tænkt paa i Kommissionen, men Kommissionens første Mindretal skriver udtrykkeligt, at man har opgivet Tanken derom, vel sagtens paa Grund af de Vanskeligheder, der er forbundne med at give en fyldestgørende Definition af Begreberne. Det findes i Kommissionsbetænkningen Pag. 29—30, hvor der staar, at man henholder sig til det nedarvede Begreb: Tyendeforhold, og indskrænker sig til at fastsætte, at Tjenesteforhold, der indgaas paa kortere Tid end en Maaned, ikke er Tyendeforhold, samt at tjenende, der har selvstændig Husstand, ikke skal anses for Tyende i Lovens Forstand. Jeg tror ogsaa, at det vil være meget vanskeligt i Lovforslaget at give en udtømmende Definition af Begrebet: Tyendeforhold, Retsforholdet mellem Husbond og Tyende. Paa den anden Side vil denne Mangel ikke for Retsopfattelsen volde nogen Vanskelighed, thi der har ligefrem fæstnet sig en Forstaaelse; ude i det praktiske Liv gaar det meget lettere. Jeg tror, at vi hellere skal blive staaende ved det, der nu gælder, end at forsøge paa det meget vanskelige, maaske næsten umulige, at give en rammende og udtømmende Definition. Begrebet har fæstnet sig ved Domstolenes Sædvane og Praksis. Det har før været under Overvejelse i Ministeriet at give en Definition, men vi er vejet til-

bage for det, da vi ikke har kunnet finde nogen tilfredsstillende Definition.

Forskellige ærede Medlemmer har gjort Bemærkninger om Tyendenaævnet. Jeg har i Folketinget udtalt, at jeg er gaaet med til dette Nævn netop paa Grund af den bestaaende Retsplejes Mangler, men jeg har ved Fremsættelsen af Lovforslaget i Folketinget ogsaa reserveret mig Adgang til at lade disse Bestemmelser revidere, naar Retsplejeloven er traadt i Kraft, idet jeg mener, at det, som er sket ved saa mange nyere Love, nemlig at man har draget mere og mere bort fra Domstolenes Omraade, er en Uting, som kun kan forsvares ved, at vor nuværende Retspleje er saa langsom. Jeg fastholder denne Betragtning og skal med disse Bemærkninger endnu en Gang anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

la Cour: Jeg skal ikke komme videre ind paa Lovforslaget, men der er enkelte Punkter, jeg kunde ønske at høre Ministerens Mening om. I § 11 staar der: „I Bygninger, opførte efter denne Lovs Ikrafttræden, maa intet Tyendeværelse benyttes til Natophold af mere end 2 Personer“. Den højtaerede Minister sagde, at det ikke gjaldt gamle Bygninger. Men man kan godt tænke sig Bygninger, der er opførte, længe før end den foreslaaede Tyendelov træder i Kraft, og hvori der bliver indrettet Værelser til Tyende, altsaa maa man vide: Skal ældre Bygninger, hvori der bliver indrettet Værelser til Tyende, bedømmes efter den nye Lov, eller skal de fremdeles betragtes som ældre Bygninger, for hvilke Reglerne i § 11 ikke gælder? Det forekommer mig, at Mulkterne for Overtrædelser af denne Bestemmelse paa 10 til 200 Kr. er temmelig høje. Der staar ganske vist, at Københavns Magistrat og udenfor København de kommunale Raad kan meddele Tilladelse til Fravigelse af Reglerne i denne Paragraf, men tænker jeg mig, at jeg staar ved en vanskelig Høst, og jeg kan faa en Daglejer til at arbejde for mig i den Tid, skal jeg saa absolut gaa hen til det kommunale Raad — det er en travl Tid, tilføjer jeg — og faa dets Tilladelse til at lade et Menneske mere ligge i Tyendeværelset i Høstens Tid? Jeg synes, som sagt, at Mulkten er for høj. Naar Bestemmelsen ikke er mere nødvendig, end at det kommunale Raad kan give Dispensation fra den, synes jeg, at det ikke er nogen Nytte til, at Bestemmelsen findes i Loven.